

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 283/08-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2009 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti A. Š., D., zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. A. Š. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Základné právo A. Š. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 porušené nebolo.

5. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť A. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 265,92 € (slovom dvestošesťdesiatpäť eur a deväťdesiatdva centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. F., Advokátska kancelária, Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 283/08-10 z 24. septembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. Š., D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 o náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval okresný súd, aby sa k sťažnosti vyjadril, oznámil, či súhlasí s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, a aby zaslal súdny spis.

Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprS/347/08 z 12. novembra 2008 doručenom ústavnému súdu 27. novembra 2008 okrem iného uviedol:

„Podľa sťažnosti bola žaloba podaná dňa 24.8.1999. Napriek uplynutiu už takmer 9 rokov vo veci nebolo vydané rozhodnutie. Navrhovateľka sa opakovane aj prostredníctvom predsedu Okresného súdu v Žiline domáhala odstránenia prieťahov v konaní.

Podľa vyjadrenia konajúceho sudcu sa jedná o návrh navrhovateľky na náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Navrhovateľka bola ešte v r. 1997 účastníčkou dopravnej nehody, pri ktorej utrpela rôzne zranenia. Vec je skutkovo jasná, avšak odporca je občanom ČR, čo veľmi sťažuje komunikáciu z ním ... Zo strany súdu mala byť pri vedení konania ráznejšia komunikácia voči znalcovi, ktorý si spis vyzdvihol oneskorene a nevypracoval posudok v stanovenej lehote. Problémy boli tiež s doručovaním odporcovi a spis sa takmer nachádzal na Krajskom súde v Žiline.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno hodnotiť podanú ústavnú sťažnosť ako čiastočne dôvodnú. Vo veci došlo k určitému zdržaniu, ktoré bolo spôsobené tiež činnosťou tunajšieho súdu. Z prehľadu jednotlivých úkonov je zrejme, že súd vo veci konal. Bolo však potrebné zabezpečiť ráznejší postup voči znalcovi, ktorý nereagoval na výzvy súdu, aby prevzal spis, a ktorý nedodrжал stanovené lehoty na vypracovanie znaleckého posudku. Postup súdu bol komplikovaný tiež skutočnosťou, že odporca je z ČR. Bolo preto potrebné vykonávať výsluch tohto odporcu cestou dožiadaných súdov a vznikali problémy s doručovaním zásielok tomuto odporcovi. K zdržaniu pri rozhodovaní tejto veci prispela tiež skutočnosť, že spis sa takmer rok nachádzal na Krajskom súde v Žiline.“

V závere podpredseda okresného súdu súhlasil, aby ústavy súd upustil od ústneho pojednávania vo veci.

Súčasťou vyjadrenia podpredsedy okresného súdu z 12. novembra 2008 je aj vyjadrenie vo veci konajúceho sudcu s prehľadom procesných úkonov v sťažovateľkou napadnutom konaní okresného súdu, v ktorom okrem iného uviedol:

„Súd o veci konal nasledovne: žaloba napadla na súd 24.8.99. Dňa 30.11 1999 bol podaný návrh na rozšírenie žaloby.

Prvý úkon urobil sudca dňa 27.2. 00 a to bolo dožiadanie – výsluch odporcu v ČR. Spis sa vrátil v apríli 2000.

Ďalší úkon bol urobený sudcom dňa 14.4. 2000. Opäť dožiadanie – výsluch odporcu. K rozšírenému návrhu. Spis sa vrátil v mesiaci júl 00.

Dňa 25.10.00 bolo stanovené pojednávanie na deň 11.12.00. Nedostavil sa navrhovateľ.

Dňa 5.2. 01 ďalšie pojednávanie. Odročené. Opätovné rozšírenie návrhu. Zaslané všetkým účastníkom konania k vyjadreniu. Nariadenie znaleckého dokazovania. Uznesenie zo dňa 24.10.03..

Znalec si prevzal spisový materiál až 30.12.03

Urgencia zo dňa 7.7. 04 a zo dňa 2.11. 04 o zaslanie znaleckého posudku.

Dňa 15.12. 04 po obdržaní posudku zaslaný posudok na vyjadrenie procesným stranám.

Dňa 12.1. 05 vypracované uznesenie o priznaní znalečného.

Dňa 12.1. 2005 konanie zastavené.

Podané odvolanie zo strany navrhovateľky. Medzičasom vypovedaná plná moc právneho zástupcu odporcu.

Dňa 17.5. 05 spis zaslaný Krajskému súdu v Žiline. Po viacerých vrátení spisového materiálu, pretože uznesenie o zastavení nebolo doručené odporcovi. Ten na svojej adrese bol neznámy, bol spisový materiál vrátený z Krajského súdu 30.3. 2006.

Dňa 10.4. 2006 bolo doručené rozhodnutie KS v ŽA poslednému účastníkovi.

Na deň 7.12. 06 bol stanovený termín pojednávania. Pojednávanie odročené na deň 26.2. 07 za účelom vypracovania uznesenia o pripustení zmeny návrhu a predvolanie znalca.

Pojednávanie odročené na deň 19.4. 07 pre neprítomnosť znalca. Pojednávanie opätovne odročené pre neprítomnosť znalca, písomne sa ospravedlnil. Za účelom doplnenia znaleckého posudku výšku bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia.

Dňa 6.6. 07 vypracované uznesenie o doplnení znaleckého posudku. Aj po viacerých urgenciách zo strany súdu si znalec prevzal spis až 28.12. 07

Posudok vrátený 22.7. 08. Súd opakuje, že urgoval znalca a to dňa 5.5. 08...“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil rovnaké skutočnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 1487/99 je žaloba o náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd zastáva názor, že predmet konania tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Neprimerane dlhú dobu konania od podania žaloby (24. augusta 1999) do podania sťažnosti ústavnému súdu (15. júna 2008, t. j. takmer 9 rokov) a jeho priebeh nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za dôsledok vyvolaný právnou alebo faktickou zložitosťou prerokúvanej veci. Doterajšia dĺžka súdneho konania nemôže byť akceptovaná najmä z toho dôvodu, že vo veci, v ktorej sa namietajú zbytočné priet'ahy, ide o nárok sťažovateľky na náhradu ujmy na zdraví (náhrada, resp. zvýšenie náhrady za stratu spoločenského uplatnenia) spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní súvisiaceho spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní. Za takúto

okolnosť nemožno považovať ani neúčast' sťažovateľky na pojednávaní 11. decembra 2000, keďže sťažovateľka svoju neúčast' ospravedlnila z dôvodu hospitalizácie v zdravotníckom zariadení.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietáhov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitých obdobiach nečinný, resp. konal neefektívne a nesústredene.

Nečinnosť ústavný súd zistil v období od 5. februára 2001, keď sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, do 24. októbra 2003, keď okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie (nečinnosť 2 roky a 8 mesiacov). V uvedenom období okresný súd bol nečinný, a to napriek tomu, že sťažovateľka opakovane žiadala o nariadenie znaleckého dokazovania (24. júna a 21. augusta 2003), pričom poukázala na skutočnosť, že pojednávanie z 5. februára 2001 bolo odročené práve z tohto dôvodu.

Ústavný súd ďalej pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne I. ÚS 376/06).

Za nesústredený a neefektívny ústavný súd považoval postup okresného súdu v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním a doplnením znaleckého posudku.

Okresný súd uznesením z 24. októbra 2003 nariadil znalecké dokazovanie, pričom lehota na vypracovanie znaleckého posudku bola 3 mesiace od prevzatia spisu znalcom. Následne okresný súd 5. decembra 2003 urgoval prevzatie spisu u ustanoveného znalca. Sťažovateľka 2. júla 2004 žiadala okresný súd o doručenie znaleckého posudku, keďže znalec ju koncom mája 2004 vyšetril, a v prípade, ak znalec nedoručil posudok okresnému súdu, žiadala o urgenciu znalca. Okresný súd 7. júla 2004 zisťoval stav znaleckého

dokazovania u znalca (zistil, že spis prevzal 30. decembra 2003) a opätovne ho vyzval 2. novembra 2004, keďže na predchádzajúcu výzvu znalec nereagoval. Okresný súd znalecký posudok po jeho doručení zaslal 15. decembra 2004 na vyjadrenie procesným stranám.

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu ďalej zistil, že okresný súd uznesením zo 6. júna 2007 nariadil doplnenie znaleckého posudku. Následne vyzval 25. septembra 2007 znalca na prevzatie spisu. Opätovne vyzval znalca 5. mája 2008 pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Sťažovateľka 2. mája 2008 doručila okresnému súdu podanie, v ktorom navrhla vzhľadom na to, že od uloženia znaleckej úlohy uplynulo už 11 mesiacov, nariadenie znaleckého dokazovania iným znalcom. Dňa 22. júla 2008 bolo okresnému súdu doručené doplnenie znaleckého posudku.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca vrátane správneho, vecného a zrozumiteľného vymedzenia jeho úlohy (III. ÚS 111/01). O priesťahoch v súdnom konaní možno podľa názoru ústavného súdu hovoriť aj vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale tiež „rýchlej“ ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak k ich použitiu siahne vtedy, keď je ich skutočný príspevok (účinnosť) k dosiahnutiu tohto účelu súdneho konania vylúčený, prípadne je značne minimalizovaný (I. ÚS 57/97).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd postup okresného súdu v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním, ako aj s doplnením znaleckého posudku vyhodnotil ako nesústreďený a neefektívny. Podľa názoru ústavného súdu namietané konanie v uvedených obdobiach nevykazovalo znaky plynulého, sústreďeného a efektívneho konania, a teda v konečnom dôsledku bolo konaním so zbytočnými priesťahmi (v trvaní dvoch rokov).

Uvedené časové úseky ústavný súd vyhodnotil ako obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré mali vplyv na doterajší priebeh konania a na vznik zbytočných prietáhov v ňom. Zbytočné prietahy v predmetnom konaní, ktoré ústavný súd zistil, celkovo predstavujú štyri roky a osem mesiacov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1487/99

Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v petite sťažnosti), avšak osobitne nešpecifikovala, v čom by malo spočívať porušenie tohto označeného práva. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu celej sťažnosti je toho názoru, že skutkovým základom namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ústavy je nečinnosť okresného súdu v predmetnom konaní. V súlade s uvedeným ústavný súd preskúmal napadnuté konanie a postup okresného súdu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97,

II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že nečinnosť orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade okresného súdu), ktorá viedla k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sama osebe neznamená aj porušenie jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na to, aby nečinnosť všeobecného súdu mala za následok porušenie práva na súdnu ochranu, musí dosiahnuť takú intenzitu, ktorá by v konečnom dôsledku znamenala odmietnutie reálneho prístupu k súdu, resp. k jeho rozhodnutiu v zmysle porušenie zákazu denegatio iustitiae, teda musí ísť o dlhotrvajúcu a súvislú nečinnosť, ktorá v čase podania sťažnosti ústavnému súdu pretrváva.

Po preskúmaní súvisiaceho súdneho spisu a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy porušené nebolo. Napriek skutočnosti, že okresný súd postupoval v sťažovateľkou napadnutom konaní so zbytočnými prietáhmi, a tým porušil jej právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy (ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu), ich intenzita nedosiahla taký stupeň, ktorý by odôvodňoval záver o porušení jej práva na súdnu ochranu v posudzovanom konaní.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 000 Sk.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom, zložitost' a povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 500 € Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (bod 6 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. J. F. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 3 176 Sk, t. j. spolu 6 352 Sk, čo spolu s režijným paušalom 2 x 190 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 6 732 Sk. Keďže advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení

neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 8 011 Sk, čo predstavuje sumu 265,92 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2009